

Dankzij deze vrouw wordt Damiaan heilig verklaard

Gesprek met Audrey Toguchi, de vrouw die bad tot pater Damiaan en miraculeus genas van terminale kanker

'Toen mijn dokter zei dat ik terminale kanker had en dat hij nog chemo wilde proberen, zei ik dat ik in plaats daarvan naar Molokai zou gaan om tot Damiaan te bidden.' Een jaar later, zonder enige behandeling, bleek Audrey Toguchi helemaal genezen. De medische wetenschap staat voor een raadsel. Het mirakel dat Audrey Toguchi overkwam, leidt binnenkort tot de heiligverklaring van pater Damiaan.

Audrey Toguchi - vandaag is ze 80 - is geboren en getogen in Honolulu. Ze is getrouwd, heeft twee volwassen zonen en was haar hele leven lang lerares maatschappijleer aan een middelbare school in de hoofdstad van Hawaï. In 1996 maakte Audrey een val. Dat zorgde voor een enorme bloedingstorting op haar linkerbil. Maanden later, toen de bloedingstorting bijna was verdwenen, ontdekte ze op dezelfde plaats een gezwel. Dat bleef maar groeien. Uiteindelijk, ruim een jaar na het incident, kwam ze bij Walter Chang terecht, een bekend chirurg in Honolulu. Ze bleek aan liposaroom te lijden, een kwaadaardig gezwel van de vetweefselcellen. In januari 1998 verwijderde dokter Chang bij Audrey een gezwel van een vuist groot, waarna ze bestraling kreeg. Acht maanden later, in september 1998, werden bij Audrey Toguchi drie nieuwe gezwellen vastgesteld, uitzaaiingen, deze keer in haar longen. 'Het verdict was hard', zegt Audrey Toguchi als ik haar ontmoet in een restaurant in Pearl City, op een boogscheut van de historische site Pearl Harbor. 'Dokter Chang zei dat de kanker mij goed te pakken had en dat ik wellicht niet lang meer te leven had. Ja, ik was terminaal, zei hij. Maar hij wilde toch nog chemotherapie proberen. Ik keek hem strak aan en ik zei: *Laat maar. Ik ga op het graf van pater Damiaan voor mijn genezing bidden.* Dokter Chang keek maar raar, toen.'

Audrey Toguchi kende pater Damiaan. In 1936, ze was toen pas acht, had ze samen met haar klasgenootjes in Honolulu staan toekijken hoe de kist met het in Kalawao op het eiland Molokai opgegraven lichaam van pater Damiaan naar België werd overgebracht. 'Ik herinner het mij alsof het gisteren was. Langs de weg stonden duizenden mensen om Damiaan uit te wuiven. Er heerste een ongelooflijke droefenis. Niemand wilde hem laten vertrekken, de man die zoveel goeds had gedaan voor de verschoppelingen van Hawaï, de melaatsen. Maar ze hadden ons gezegd dat hij maar beter naar België kon gaan, want dat dat zijn eventuele zaligverklaring zou versnellen. Toen de kist voorbijkwam, riepen we *bye bye* en velen pinkten een traan weg.'

Audrey Toguchi is opgegroeid in een parochie die werd geleid door paters van de Heilige Harten, de orde waartoe Damiaan behoorde. Bijgevolg kwam die Belgische missionaris regelmatig onder de aandacht. Maar naar Kalaupapa, de landtong van het eiland Molokai, waar naast de Sint-Philomenakerk in Kalawao Damiaans lege graf lag, gingen de Hawaïanen niet. Ook Audrey Toguchi niet. 'Natuurlijk niet', zegt ze. 'Kalaupapa was verboden terrein. Vergeet niet dat tot 1969 leprapatiënten naar ginder werden verbannen - vandaag wonen er nog 23. Kalaupapa was dus een plek waarvan iedereen wel het bestaan afwist, maar waar niemand ooit voor zijn plezier naartoe trok. Bovendien had iedereen een heilige schrik om zelf lepra te krijgen. Dus neen, naar Kalaupapa gingen we niet. Nooit.'

In september 1997 ging ze voor de allereerste keer. 'Ik was al eens ernstig ziek geweest - ze hebben toen een nier bij me weggenomen - en ook toen had ik mijn lot in de handen van God gelegd. In 1997 ben ik gaan bidden op Damiaans graf. Ik was zeer ziek en wist nog niet dat ik kanker had. Ik heb toen mijn twee zussen meegenomen. Met opzet, want wat had Jezus gezegd? *Waar twee of drie verenigd zijn in mijn Naam, daar ben ik in hun midden*. We hebben ons op Kalaupapa aangesloten bij een groep waarvan toevallig twee Californische priesters deel uitmaakten. Zij hebben een mis opgedragen in Sint-Philomena, Damiaans kerkje. Daar heb ik gebeden, gesmeekt: *God, alstublieft, breng me bij een dokter die weet wat ik heb en die mij kan genezen.* ' Korte tijd later belandde Audrey Toguchi in het kabinet van Walter Chang, die het gezwel in haar linker bil wegsneed en tegen wie ze acht maanden later, toen hij de uitzaaiingen had ontdekt, zei dat ze stopte met de behandeling en dat ze nog eens naar Kalaupapa zou reizen, deze keer met haar man Yukio. 'Drie priesters lazen elke dag een mis voor mij en er waren gebedsgroepen die baden voor mijn gezondheid. In de herfst van 1998 zijn mijn man en ik dan naar Kalaupapa gevlogen. Ik heb geknield bij het graf van Damiaan waarin op dat ogenblik zijn rechterhand alweer begraven lag. *Pater Damiaan, wil u alstublieft bij God een goed woordje voor mij doen? Ik heb het zo hard nodig.* '

Een maand na het verdict dat ze terminaal was, bleek op nieuwe röntgenfoto's dat de tumoren in Audrey's longen verkleind waren. 'Dokter Chang keek mij ongelovig aan. *Ben jij bij een andere dokter geweest*, vroeg hij. *Heb je toch chemo gehad? Kruiden?* Hij begreep er niets van, en nog minder toen in augustus 1999 er in heel mijn lichaam geen spoor van kanker meer te bespeuren viel. Maar ik begreep het wel: dit was Gods werk, en dat van pater Damiaan. En dokter Chang - een ongelovige, hé! - zei: *Dat kun je maar beter even aan het Vaticaan laten weten* . Dat heb ik gedaan. Ik heb de paus een brief geschreven. Het tweede mirakel dat nodig was voor Damiaans heiligverklaring was in mijn brief helemaal niet aan de orde. Ik heb daar toen ook niet één seconde aan gedacht. Ik wilde de paus alleen maar laten weten dat God, door Damiaan, mijn gebed had verhoord. Hij had mijn leven gered!

Waarom aanhoort God de smeekbede van Audrey Toguchi en niet die van duizenden anderen die wellicht even dringend als zij hulp van doen hebben? 'God helpt iederéén,' zegt Audrey, 'we willen het alleen niet altijd zien. We zijn ook veel te egoïstisch. We vragen aan God dat hij ons geneest en als hij dat niet doet, zeggen we dat hij ons niet heeft geholpen. Maar misschien heeft hij ons wel op een andere manier geholpen, hé? Ach, we zijn ziende blind. We moeten leren ons leven in het volste vertrouwen in de handen van God te leggen. Dan zul je zien: alles komt goed.'

Het antwoord van het Vaticaan liet wat op zich wachten, en de allereerste reactie was niet mis. 'Ik geloof niet in mirakels', zei de Spaanse pater Emilio Vega Garcia, de man die postulator was geweest voor Damiaans zaligverklaring en nu door het Vaticaan op de procedure voor zijn eventuele heiligverklaring werd gezet. Pater Emilio organiseerde in Honolulu twee tribunalen waarbij alle betrokkenen bij de zaak-Toguchi werden ondervraagd. 'Enkele paters, mijn biechtvader, mijn echtgenoot, mijn zussen, mijn artsen... Allen moesten opdraven. We waren best zenuwachtig, ja. Het had helemaal niets van een rechtszitting, eerder iets van een mondeling examen. Wat waren de goede antwoorden? Ik wist het niet, maar dat vond ik ook niet van belang. In eer en geweten antwoorden, daar kwam het op aan. We moesten ook verschijnen voor de *advocaat van de duivel*, de man die argumenten tegen Damiaan moest verzamelen. Dat was een priester uit New York. *Ik ben de slechterik* , zei hij. *Maar neen* , zei ik, *jij doet gewoon je werk* .'

Even dreigde er een kink in de kabel te komen, toen het ziekenhuis waar Audrey Toguchi was verpleegd geen sluitend bewijs kon voorleggen dat ze echt kanker had gehad. Audrey Toguchi: 'Alle röntgenfoto's waren zoek geraakt! Dokter Chang was razend, maar gelukkig had hij enkele foto's apart gehouden. Omdat hij mijn zaak zo merkwaardig vond, hield hij persoonlijk over mij een dossiertje bij. Chang noemde dat een gelukkig toeval. Ik zie er eerder de hand van Damiaan in.'

In maart 2007 verklaarde de medische commissie van het Vaticaan dat Audrey Toguchi's genezing van uitgezaaid liposaroom wetenschappelijk niet uit te leggen was. Later dat jaar zette ook de theologische commissie het licht op groen voor een heiligverklaring. Op 3 juli 2008 ondertekende paus Benedictus XVI het document waarin werd beslist tot Damiaans heiligverklaring. 'Ik wist dat het zou gebeuren', zegt Audrey Toguchi. 'Voor mij was de vraag niet of Damiaan heilig zou worden verklaard, maar *wanneer* . Ik hoorde zoveel mensen klagen over het feit dat het Vaticaan zoveel tijd nodig had om tot een beslissing te komen. *Waar wachten ze op* , vroeg iedereen zich af. Ik heb me daar nooit druk over gemaakt. *Relax* , zei ik. *God regelt dat wel* . En zie!'

Audrey Toguchi houdt zich ver van de publiciteit. Maar sinds Larry Silva, bisschop van Honolulu, zeer tegen de zin van de paters van de Heilige Harten in Hawaï haar identiteit bekendmaakte, vragen mensen haar om allerlei gunsten en om voor hen te bidden. 'Ik begrijp het uitzonderlijke van mijn situatie, maar ik loop niet te koop met wat mij is overkomen. Christus zei ooit: *Al wie zichzelf verheft zal vernederd, en wie zichzelf vernedert zal verheven worden* . Dat is een wijsheid waar ik graag naar leef. God is goed geweest voor mij, ik wil ook goed zijn voor anderen, maar daar niet mee te koop lopen. Ik lééf, ik ben gelukkig. Wat meer kan ik wensen? Ik wil voor Damiaans heiligverklaring graag naar Rome gaan, en naar zijn geboortegrond in België. Maar alleen als God dat wil. We zien wel. Voor de rest: *Hang loose*(*maak je geen zorgen, nvdr*) , dit is Hawaï!'

(Bron : Het Nieuwsblad 27/12/2008)